

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 226.440 van 14 februari 2014

in de zaken A. 200.118/IX-7126 (I)

A. 200.119/IX-7127 (II)

A. 200.120/IX-7128 (III)

A. 200.121/IX-7129 (IV)

In zake : I + II + III + IV
Jean DEWIT
woonplaats kiezend te 1853 Strombeek-Bever
J. Van Elewyckstraat 92 bus 5

tegen :

I + II + III + IV
de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Buitenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de beroepen

1.1. Het beroep in de zaak A. 200.118/IX-7126, ingesteld op 7 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 3 februari 2011 waarbij Joost Boudry met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Nederlandse taalkader wordt bevorderd tot de graad van adviseur.

1.2. Het beroep in de zaak A. 200.119/IX-7127, ingesteld op 7 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Renata Vandeputte, Luc Timmermans en Theo Van Moer met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Nederlandse taalkader worden bevorderd tot de graad van adviseur.

1.3. Het beroep in de zaak A. 200.120/IX-7128, ingesteld op 7 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 3 februari 2011 waarbij Frank De Wispelaere met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Nederlandse taalkader wordt bevorderd tot de graad van adviseur.

1.4. Het beroep in de zaak A. 200.121/IX-7129, ingesteld op 7 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Edgard d'Adesky, Jean-Louis de Gerlache de Gomery en Michel Kovalovszky met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Franse taalkader worden bevorderd tot de graad van adviseur.

1.5. In de laatste memorie na het aanvullend verslag vraagt Jean Dewit ook de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 13 april 2008 waarbij Jean-Louis de Gerlache de Gomery wordt bevorderd tot adviseur-generaal.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.783 van 18 december 2012 zijn de vier zaken samengevoegd en is het debat heropend.

Auditeur Melissa Celis heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een laatste memorie na het aanvullend verslag ingediend.

In de laatste memorie na het aanvullend verslag voert de verzoekende partij een nieuw middel aan, ontleend aan de schending van de bestuursstaalwet. De verzoekende partij heeft hierover op 28 oktober 2013 en de verwerende partij op 10 oktober 2013 een schriftelijk standpunt ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 december 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij koninklijke besluiten van 27 oktober 2004 worden Renata Vandeputte, Joost Boudry, Frank De Wispelaere, Luc Timmermans, Theo Van Moer en Frank Van Thournout, in het Nederlandse taalkader en Edgard d'Adesky, Jean-Louis de Gerlache de Gomery, Joseph Gillard en Michel Kovalovszky, in het Franse taalkader, met ingang van 1 oktober 2004 bevorderd tot de graad van adviseur bij de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking.

Verzoeker, die kandidaat was voor elk van de tien te begeven betrekkingen, heeft tegen deze besluiten een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 209.274 van 29 november 2010 bevindt de Raad van State het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevordering van Frank Van Thournout en Joseph Gillard. Voorts vernietigt de Raad van State de koninklijke besluiten van 27 oktober 2004 waarbij Renata Vandeputte, Joost Boudry, Frank De Wispelaere, Luc Timmermans en Theo Van Moer, in het Nederlandse taalkader, en Edgard d'Adesky, Jean-Louis de Gerlache de Gomery

en Michel Kovalovszky, in het Franse taalkader, met ingang van 1 oktober 2004 worden bevorderd tot de graad van adviseur.

De Raad van State is van oordeel dat de nota van 22 oktober 2004 – waarin de voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelings-samenwerking ten behoeve van de minister van Buitenlandse Zaken onder meer de toestand van de bezetting van de taalkaders van de dienst en, daaruit afgeleid, het aantal betrekkingen dat aan elke taalrol kan worden toegewezen, uiteenzet – essentiële informatie bevat die alle bevorderingen inhoudelijk heeft beïnvloed en dat vermits deze nota uitsluitend in het Frans is gesteld, terwijl voor de betrokken bevorderingen zowel Nederlandstalige als Franstalige ambtenaren kandidaat waren, artikel 39, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet), gelezen in samenhang met artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuurstaalwet, is geschonden.

3.2. Het bestuur herneemt vervolgens de bevorderingsprocedure. Om de in het arrest vastgestelde onwettigheid weg te werken, wordt naast een Franstalige versie nu tevens een Nederlandstalige versie van een transmissienota aan de minister van Buitenlandse Zaken overgemaakt.

Met een nota van 4 januari 2011 wordt aan de minister van Buitenlandse Zaken het voormelde arrest nr. 209.274 van de Raad van State bezorgd. In deze nota wordt vooreerst een overzicht gegeven van de gevolgde bevorderingsprocedure. Wat de gevolgen van het vernietigingsarrest van de Raad van State betreft, wordt in de nota vervolgens gewezen op wat volgt:

“Het gevolg van de vernietiging van de KB’s door de Raad van State is dat deze retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnen. De bevorderingsprocedure (die aanleiding heeft gegeven tot de bevordering van de ambtenaren wie[r] benoemingsbesluit nu werd vernietigd) kan echter worden hernomen vanaf het punt waarop de door de Raad van State vastgestelde ‘vormfout’ werd begaan [...].

Aangezien enkel de eentaligheid van de transmissienota door de Raad van State werd aangemerkt als fout kunnen alle daaraan voorafgaande elementen

van de bevorderingsprocedure worden behouden. Zo behoudt het proces-verbaal van 10 september 2004 (waarin de rangschikking werd bevestigd zoals die werd gestemd tijdens de vergadering van het Directiecomité van 30 april 2004) zijn volledige rechtsgeldigheid.

Om de door de Raad van State aangeduide ‘vormfout’ te herstellen werd de transmissienota van 22 oktober 2004, die toentertijd enkel in het Frans werd opgesteld, nu vertaald in het Nederlands. De heer Minister vindt in bijlage van deze nota dan ook volgende documenten:

- Een transmissienota (opgesteld in een Franstalige en een Nederlandstalige versie) in bijlage waarvan het proces-verbaal dd. 10 september 2004 wordt overgemaakt.
- Acht ontwerpen van KB, identiek aan de KB’s die werden vernietigd door de Raad van State (met een verwijzing naar het vernietigingsarrest en de gevolgen die daaruit worden afgeleid naar het te verlenen rechtsherstel).

Door het herstellen van de vormfout verkrijgt de procedure in haar geheel een rechtsgeldig karakter en kunnen alle rechtsgevolgen die zich hierna hebben voltrokken dan ook worden hernomen. Bijgevolg kan de Minister dan ook met het oog op het creëren van rechtszekerheid overgaan tot het ondertekenen van de acht ontwerpen van KB zoals deze indertijd ook aan de toenmalige Minister werden voorgelegd.

Aan de KB’s wordt een retroactieve werking toegekend tot op de datum van 1 oktober 2004, datum waarop de vernietigde KB’s initieel in werking zijn getreden. De rechtspraak van de Raad van State oordeelde eerder al in gelijkaardige gevallen dat aan het rechtsherstel terugwerkende kracht kan worden verleend en dat de loopbaan van de betrokkenen kan gereconstitueerd worden vanaf het tijdstip dat de vernietigde bevorderingsbesluiten uitwerking hadden, juist omdat aldus de wettelijkheid wordt hersteld na vernietiging door de Raad van State. Meer in het bijzonder wordt het terugwerken in de tijd van de nu voorliggende bevorderingsbesluiten in de rechtspraak van de Raad van State aanvaard wanneer dit noodzakelijk is voor de goede werking of de continuïteit van de dienst, of gerechtvaardigd wordt door redenen van rechtmatigheid of billijkheid.

Aan de retroactieve reconstitutie van de loopbaan is het daarenboven inherent dat zij gebeurt volgens de regelgeving van toepassing op het moment dat de herstelmaatregel uitwerking moet hebben. De in 2004 van toepassing zijnde reglementering (bijvoorbeeld inzake organieke personeelsformatie, taalkaders, benaming van instellingen en instanties zoals ‘Directieraad’ en ‘Ministerie’) dient derhalve opnieuw (retroactief) te worden toegepast (en wordt bijgevolg dan ook in extenso vermeld in de voorliggende besluiten).

Op deze manier wordt aan alle betrokkenen een maximaal rechtsherstel geboden en wordt bovendien vermeden dat de ambtenaren wie[r] bevordering werd vernietigd zich tegen de Belgische staat zouden keren met het oog op het verkrijgen van een schadevergoeding.”

3.3. Bij koninklijke besluiten van 3 februari 2011 worden Joost Boudry, Renata Vandeputte, Luc Timmermans, Theo Van Moer en Frank De

Wispelaere met ingang van 1 oktober 2004 bevorderd tot de graad van adviseur in het Nederlandse taalkader en Edgard d'Adesky, Jean-Louis de Gerlache de Gomery en Michel Kovalovszky met ingang van 1 oktober 2004 bevorderd tot de graad van adviseur in het Franse taalkader.

3.4. Op 7 mei 2011 dient verzoeker de vier *sub* I vermelde verzoekschriften in. Naast de vernietiging van de acht bevorderingsbesluiten vordert hij tevens, indien Joost Boudry of Frank De Wispelaere nog vóór de uitspraak van de Raad van State zouden worden bevorderd tot de graad van adviseur-generaal, de nietigverklaring van deze hogere bevorderingen en vraagt hij in de vier verzoekschriften om aan de verwerende partij het verbod op te leggen om met miskenning van de geëigende procedures tot nieuwe benoemingen over te gaan, “op straffe van een dwangsom van 5.000 euro/overtreding en per dag”.

Bij arrest nr. 221.783 van 18 december 2012 voegt de Raad van State de vier zaken samen. De Raad bevindt de vier beroepen slechts ontvankelijk in zoverre ze gericht zijn tegen de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Joost Boudry, Renata Vandeputte, Luc Timmermans, Theo Van Moer, Frank De Wispelaere, Edgard d'Adesky, Jean-Louis de Gerlache de Gomery en Michel Kovalovszky tot adviseur worden bevorderd en hij verwerpt vervolgens de acht door verzoeker aangevoerde middelen. Aangaande het nieuwe middel dat door verzoeker in zijn laatste memorie wordt aangevoerd – ontleend aan de schending van de bestuurstaalwet, doordat het bestuur met de bestreden bevorderingen het onevenwicht tussen de taalkaders van de tweede taaltrap van de hiërarchie nog heeft vergroot – oordeelt de Raad van State dat het middel de openbare orde aanbelangt en tijdig is aangevoerd, maar nader onderzoek vergt en dat daartoe het debat moet worden heropend en het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat moet worden belast met het opstellen van een aanvullend verslag.

3.5. Hangende het geding is de rechtspositie van een aantal ambtenaren, wier bevordering met de voorliggende beroepen wordt bestreden, gewijzigd.

- Wat betreft Jean-Louis de Gerlache de Gomery:

Bij koninklijk besluit van 13 april 2008 is Jean-Louis de Gerlache de Gomery met ingang van 1 augustus 2007 bevorderd tot de graad van adviseur-generaal – klasse A4 bij de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. Verzoeker heeft deze bevordering met een annulatieberoep bij de Raad van State bestreden (zaak A. 189.080/IX-5988). Deze zaak is nog hangende.

-Wat betreft Frank De Wispelaere, Joost Boudry en Theo Van Moer:

Bij koninklijke besluiten van 23 februari 2012 zijn Frank De Wispelaere, Joost Boudry en Theo Van Moer met ingang van 1 april 2010 bevorderd tot de graad van adviseur-generaal – klasse A4 bij de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. Ook tegen deze bevorderingen heeft verzoeker een annulatieberoep ingesteld (zaak A. 204.805/IX-7664). Bij arrest nr. 222.527 van 14 februari 2013 heeft de Raad van State dit beroep verworpen.

IV. Ontvankelijkheid van de beroepen

A. Ontvankelijkheid van het beroep A. 200.121 in zoverre het gericht is tegen het koninklijk besluit van 13 april 2008 waarbij Jean-Louis de Gerlache de Gomery wordt bevorderd tot adviseur-generaal

4. In zijn laatste memorie na het aanvullend verslag vraagt verzoeker ook de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 13 april 2008 waarbij Jean-Louis de Gerlache de Gomery wordt bevorderd tot adviseur-generaal.

Voornoemd bevorderingsbesluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 21 mei 2008, zodat de vraag tot uitbreiding van het beroep, ruim buiten de verjaringstermijn geformuleerd door verzoeker in zijn laatste memorie na het aanvullend verslag laattijdig en bijgevolg niet ontvankelijk is.

B. Ontvankelijkheid van de beroepen A. 200.118, A. 200.119 en A. 200.120 in zoverre ze gericht zijn tegen de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Joost Boudry, Theo Van Moer en Frank De Wispelaere worden bevorderd tot de graad van adviseur

5. In haar aanvullend verslag komt de auditeur-verslaggever tot de conclusie dat verzoeker niet langer een actueel belang heeft bij zijn beroepen in zoverre ze gericht zijn tegen de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Joost Boudry, Theo Van Moer en Frank De Wispelaere worden bevorderd tot de graad van adviseur. Zij argumenteert dat voormelde ambtenaren bij koninklijke besluiten van 23 februari 2012 met ingang van 1 april 2010 zijn bevorderd tot de graad van adviseur-generaal – klasse A4 en het tegen deze koninklijke besluiten ingestelde annulatieberoep bij arrest nr. 222.527 van 14 februari 2013 door de Raad van State is verworpen, waardoor de drie bevorderingen tot adviseur-generaal definitief zijn geworden en verzoeker niet langer een nietigverklaring van de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 houdende bevordering van Joost Boudry, Theo Van Moer en Frank De Wispelaere dient te benaastigen, om zelf de kans te krijgen bevorderd te worden tot de graad van adviseur.

Beoordeling

6. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling Bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een

belang. Het belang moet bestaan, niet alleen op het ogenblik van het instellen van het beroep, maar ook bij de uitspraak daarover.

De voornaamste betrachting van iemand die, zoals verzoeker, voor de Raad van State de rechtshandeling aanvecht waardoor hij niet wordt aangesteld in een betrekking waarvoor hij zich kandidaat heeft gesteld maar waardoor integendeel iemand anders wordt aangesteld, is door de nietigverklaring ervan te verkrijgen dat die betrekking opnieuw open wordt verklaard en dat hij aldus de kans krijgt om zelf, in de plaats van degene wiens benoeming nietig is verklaard, in die betrekking te worden aangesteld en om ze daadwerkelijk waar te nemen.

7. Bij koninklijke besluiten van 23 februari 2012 zijn Joost Boudry, Theo Van Moer en Frank De Wispelaere, met ingang van 1 april 2010, bevorderd tot de graad van adviseur-generaal – klasse A4 bij de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking. Het tegen deze koninklijke besluiten ingestelde annulatieberoep is bij arrest nr. 222.527 van 14 februari 2013 door de Raad van State verworpen en dienvolgens zijn de drie bevorderingen tot adviseur-generaal definitief geworden.

De drie door verzoeker geambieerde betrekkingen van adviseur, waarin Joost Boudry, Theo Van Moer en Frank De Wispelaere bij koninklijke besluiten van 3 februari 2011 bevorderd werden, zijn door de definitief geworden bevordering van voormelde ambtenaren tot de graad van adviseur-generaal opnieuw vrijgekomen. Een nietigverklaring van deze drie koninklijke besluiten van 3 februari 2011 is dan ook niet langer noodzakelijk, om verzoekers belang te dienen. Verzoeker heeft bijgevolg niet langer een actueel belang bij zijn beroepen in zoverre ze gericht zijn tegen de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Joost Boudry, Theo Van Moer en Frank De Wispelaere worden bevorderd tot de graad van adviseur.

8. Het beroep in de zaken A. 200.118 en A. 200.120 is onontvankelijk. Het beroep in de zaak A. 200.119 is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het koninklijk besluit van 3 februari 2011 waarbij Theo Van Moer tot de graad van adviseur wordt bevorderd.

V. Onderzoek van het nieuwe middel aangevoerd in de laatste memorie door verzoeker na het aanvullend verslag van de auditeur

Standpunt van de partijen

9. Verzoeker voert in dit middel aan dat artikel 43ter, § 4, van de bestuursstaalwet is geschonden. Dit artikel bepaalt immers dat de taalkaders door de Koning worden vastgelegd “voor een duur van ten hoogste zes jaar”, maar de “verwerende partij [is] slechts op 28 januari 2013 [...] overgegaan tot de vaststelling van (nieuwe) taalkaders voor het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking [zodat] voor de periode van 11 januari 2011 tot en met 22 januari 2013 geen geldige taalkaders bestonden voor het hoofdbestuur”.

Dit leidt tot de conclusie, aldus verzoeker, dat “er in de betrokken tijdsspanne dan ook geen rechtsgeldige bevorderingen of benoemingen konden tot stand komen” en dat “derhalve de aangevochten bevorderingen van 03 februari 2011, allen behept zijn met een (absolute) nietigheid van rechtswege”.

Desbetreffend verwijst verzoeker naar artikel 58 van de bestuursstaalwet.

10. In hoofddorde besluit de verwerende partij tot de onontvankelijkheid van het nieuwe middel wegens laattijdigheid.

In ondergeschikte orde voegt de verwerende partij daaraan toe dat de percentages van het Franse en Nederlandse kader voor elke trap van de

hiërarchie niet werden gewijzigd door het koninklijk besluit van 28 januari 2013, zodat “overeenkomstig de uitdrukkelijke bepalingen opgenomen in artikel 43ter § 4 [van de bestuursstaalwet] dient aangenomen te worden dat de termijn van zes jaar van het vastgestelde taalkader geacht dient te worden hernieuwd te zijn”. Het voornoemde koninklijk besluit van 28 januari 2013 heeft uitwerking met ingang van 23 januari 2013 en het koninklijk besluit van 14 juli 2006 wordt opgeheven door artikel 2 van het koninklijk besluit van 28 januari 2013, zodat er voor de periode van 11 januari 2011 tot en met 22 januari 2013 taalkaders bestonden en de bestreden besluiten wel degelijk op geldige wijze konden worden genomen door de verwerende partij.

11. In zijn schriftelijk standpunt wijst verzoeker erop dat het door hem aangevoerde middel van openbare orde is en dat er voor de periode van 11 januari 2011 tot en met 22 januari 2013 geen rechtsgeldige taalkaders bestonden en hij betwist dat de taalkaders van 2006 stilzwijgend verlengd zouden zijn.

Beoordeling

12. De bestuursstaalwet raakt de openbare orde, zodat het middel ontvankelijk is.

13. Artikel 43ter, § 4, eerste lid, van de bestuursstaalwet luidt als volgt:

“De Koning bepaalt, voor een duur van ten hoogste zes jaar, die wordt hernieuwd zo geen wijziging optreedt, voor iedere centrale dienst het percentage betrekkingen dat aan het Nederlands en aan het Frans kader dient toegewezen met inachtneming, op elke taaltrap, van het wezenlijk belang dat de Nederlandse en de Franse taalgebieden respectievelijk voor iedere dienst vertegenwoordigen.”

Krachtens deze wetsbepaling geldt het door de Koning bepaalde taalkader in beginsel voor ten hoogste zes jaar. Indien geen wijziging optreedt, is evenwel een hernieuwing mogelijk.

Het koninklijk besluit van 14 juli 2006 ‘tot vaststelling van de taalkaders van het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking’, waarop de verwerende partij heeft gesteund om de bestreden besluiten te nemen, had uitwerking met ingang van 10 januari 2005. De taalkaders die het heeft vastgesteld zouden overeenkomstig artikel 43ter, § 4, eerste lid, van de bestuursstaalwet, behoudens hernieuwing indien geen wijziging optrad, in beginsel gelden tot 10 januari 2011. In dit geval moet evenwel worden vastgesteld dat zich geen wijziging heeft voorgedaan en dat het taalkader geacht moet worden te zijn hernieuwd. Dit blijkt vooreerst uit het koninklijk besluit van 28 januari 2013 ‘tot vaststelling van de taalkaders van het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking’ dat voor het hoofdbestuur van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking “nieuwe” taalkaders heeft bepaald met precies dezelfde inhoud als de taalkaders die eerder waren bepaald bij het voornoemde koninklijke besluit van 14 juli 2006. Meer bepaald wordt zowel in het koninklijk besluit van 14 juli 2006 als in dat van 28 januari 2013 voor alle trappen van de hiërarchie in hetzelfde percentage van betrekkingen voor het Nederlandse en het Franse kader voorzien, zodat 50 % van de betrekkingen, op elke trap van de hiërarchie, aan elke taalrol toekomt.

Het koninklijk besluit van 28 januari 2013 heeft voorts het koninklijk besluit van 14 juli 2006 met ingang van 23 januari 2013 opgeheven, hetgeen de vaststelling kracht bijzet dat het “oude” taalkader, voor zoveel als nodig, geacht moet worden tot de opheffing ervan zijn rechtskracht te hebben behouden.

14. Bijgevolg mist het nieuwe middel feitelijke grondslag.

VI. Onderzoek van het door verzoeker in zijn laatste memorie vóór het arrest nr. 221.783 van 18 december 2012 aangevoerde middel van openbare orde

A. Ontvankelijkheid van het middel in de zaak A. 200.121 in zoverre het gericht is tegen de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Edgard d'Adesky, Jean-Louis de Gerlache de Gomery en Michel Kovalovszky met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Franse taalkader worden bevorderd tot de graad van adviseur

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoeker voert in het middel aan dat de bestreden bevorderingen het onevenwicht in de bezetting van de taalkaders op de tweede taaltrap van de hiërarchie – een te groot aantal bevorderde Nederlandstalige ambtenaren tegenover een te gering aantal bevorderde Franstalige ambtenaren – nog hebben vergroot.

Beoordeling

16. Het gegrond bevinden van dit middel ten opzichte van de bevorderingen van ambtenaren in het Franse taalkader zou ertoe leiden dat na de vernietiging van deze bevorderingen een nog groter onevenwicht zou ontstaan in de bezetting van de taalkaders ten nadele van de Franstalige ambtenaren.

Bijgevolg doet verzoeker, die tot het Nederlandse taalkader behoort, niet blijken van het rechtens vereiste belang bij het middel afgeleid uit het taalonevenwicht in de bezetting van de taalkaders op de tweede trap van de hiërarchie, waarop het bevorderingsambt van adviseur zich situeert, wat de bevordering van de drie Franstalige ambtenaren tot adviseur betreft in de zaak A. 200.121 en dient het beroep in voornoemde zaak te worden verworpen, aangezien de overige middelen die verzoeker heeft aangevoerd reeds bij arrest nr. 221.783 van 18 december 2012 werden verworpen.

B. Onderzoek van het middel in de zaak A. 200.119 in zoverre het gericht is tegen de koninklijk besluiten van 3 februari 2011 waarbij Renata Vandeputte en Luc Timmermans met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Nederlandse taalkader worden bevorderd tot de graad van adviseur

Standpunt van de partijen

17. Verzoeker voert de schending aan van de bestuurstaalwet.

Vooreerst argumenteert hij dat de verwerende partij na vernietigingsarrest nr. 209.274 van 29 november 2010 niet verplicht was de thans bestreden koninklijke besluiten te nemen en dat bijgevolg haar nieuwe besluiten, ook al is er retroactieve werking aan gegeven, dienen te beantwoorden aan de van kracht zijnde wetgeving en reglementering op het ogenblik van hun totstandkoming – 3 februari 2011. Hij voert aan dat de verwerende partij ten onrechte enkel de situatie van maart 2004 in ogenschouw heeft willen nemen en betoogt, specifiek met betrekking tot het taalevenwicht, dat het onzinnig is om een taalevenwicht in het verleden na te streven omdat de omstandigheden ondertussen ingrijpend gewijzigd zijn, aangezien sommige ambtenaren ondertussen met pensioen zijn, overleden zijn of een bevordering hebben verkregen.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de thans bestreden bevorderingen het onevenwicht in de bezetting van de taalkaders op de tweede taaltrap hebben doen toenemen. Hij wijst in dat verband op arrest nr. 216.067 van 27 oktober 2011, waarin de Raad van State heeft vastgesteld dat krachtens het koninklijk besluit van 14 juli 2006 in de tweede trap van de hiërarchie 50% van de betrekkingen tot het Franse taalkader en 50% van de betrekkingen tot het Nederlandse taalkader behoren, dat benoemingen die worden verricht steeds zo dicht mogelijk het in de taalkaders vastgelegde evenwicht dienen te benaderen, dat op de vooravond van veertien benoemingen bij koninklijke besluiten van 12 juli 2009 in de tweede trap van de hiërarchie reeds een onevenwicht binnen de taaltrap bestond en dat deze veertien benoemingen dit onevenwicht nog hebben doen

toenemen. Hij houdt voor dat thans eenzelfde redenering zich opdringt. Hij betoogt dat hij niet over de exacte cijfers beschikt van de toestand van de taalkaders op de vooravond van de thans bestreden bevorderingen, maar dat rekening kan worden gehouden met voormeld arrest nr. 216.067 waarin de Raad van State een verhouding op de tweede taaltrap van achtenveertig Franstaligen versus éénenvijftig Nederlandstaligen op 1 juli 2009 en drieënvijftig Franstaligen tegenover zestig Nederlandstaligen na de bestreden bevorderingen van 12 juli 2009 in aanmerking heeft genomen en met de omstandigheid dat er sindsdien geen nieuwe bevorderingen meer zijn tussengekomen. Tevens dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met de op het intranet vermelde gegevens van de verwerende partij, waaruit blijkt dat de verhouding voor de tweede taaltrap in september 2011 vijfenveertig Franstaligen tegenover zesenvijftig Nederlandstaligen bedraagt. Hij besluit dat ervan uitgegaan moet worden dat op 2 februari 2011 het taalevenwicht niet bereikt was en dat de thans bestreden bevorderingen van vijf Nederlandstaligen en drie Franstaligen de wanverhouding opnieuw hebben doen toenemen.

18. De verwerende partij antwoordt in haar laatste memorie dat op de vooravond van de bestreden bevorderingen van 3 februari 2011 de bezetting van de taalkaders op de tweede taaltrap negenveertig Nederlandstaligen tegenover vijftig Franstaligen bedroeg en dat dit evenwicht na het nemen van de bestreden besluiten is blijven bestaan aangezien de verhouding dan éénenvijftig Nederlandstaligen tegenover tweeënvijftig Franstaligen bedroeg. Zij betoogt dat verzoeker in de adstructie van zijn middel ten onrechte voorbijgaat aan het gezag van gewijsde *erga omnes* en *ex tunc* van de arresten nr. 218.641 van 27 maart 2012 inzake Levaux en nr. 218.642 van 27 maart 2012 inzake George waarin de Raad van State de bevorderingen van 12 juli 2009 van zeven Nederlandstalige ambtenaren met terugwerkende kracht heeft vernietigd. Zij houdt voor dat ingevolge deze vernietigingen, de betrokken Nederlandstalige ambtenaren geacht moeten worden nooit benoemd te zijn geweest en dienvolgens niet meer in aanmerking komen bij de berekening van de taalkaders op de datum van de thans bestreden besluiten. Ten slotte geeft zij ook nog een overzicht van de bezetting van

de taalkaders op de tweede taaltrap op 2 februari 2011 en op 3 februari 2011, waarin rekening wordt gehouden met de voormelde arresten van 27 maart 2012.

19. Verzoeker betwist dat rekening gehouden mag worden met vernietigingen, uitgesproken bij de voormelde arresten George en Levaux. Hij wijst op arrest nr. 107.009 van 27 mei 2002 inzake Jassogne waarin de Raad van State beslist heeft “dat de bezetting van de taalkaders moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden handeling is gesteld [en] dat geen rekening hoeft te worden gehouden met de eventuele nietigverklaring of intrekking van andere benoemingsbesluiten die zijn tussengekomen na de bestreden benoeming of nog zullen tussenkomen”. Hij stelt dat de in maart 2012 vernietigde benoemingsbesluiten derhalve wel meegeteld dienen te worden bij de samenstelling van de taalkaders, hetgeen dan tot het besluit leidt dat er wel degelijk een overwicht aan Nederlandstalige ambtenaren bestond op het moment van de bestreden bevorderingen en dat die bevorderingen het taalonevenwicht nog hebben doen toenemen. Verzoeker geeft ten slotte nog een overzicht van hoe volgens hem de bezetting van de taalkaders op de tweede taaltrap tussen begin november 2010 en begin februari 2011 geëvolueerd is.

20. In haar brief van 31 januari 2013 argumenteert de verwerende partij dat niet de feitelijke bezetting van de taalkaders op 2 en 3 februari 2011 in aanmerking moet worden genomen, maar wel de toestand in rechte en dat dus wel degelijk rekening moet worden gehouden met het gezag van gewijsde *erga omnes* en *ex tunc* van de arresten nr. 218.641 inzake Levaux en nr. 218.642 inzake George van 27 maart 2012, waardoor de bevordering van zeven Nederlandstalige ambtenaren met terugwerkende kracht werd vernietigd. Dat de bezetting in rechte in aanmerking genomen moet worden, blijkt volgens de verwerende partij vooreerst uit de bestuurstaalwet zelf, waarin nergens naar de feitelijke toestand van de taalkaders wordt verwezen. Voorts zoekt de verwerende partij ook steun voor haar stelling in de arresten nr. 167.291 van 30 januari 2007 inzake Mayne en nr. 206.440 van 6 juli 2010 inzake Jacob. De verwerende partij stelt dat de Raad van State in de voormelde arresten heeft beslist dat gelet op de terugwerkende

kracht van een arrest waarbij een besluit tot vaststelling van het taalkader werd vernietigd, het bestreden bevorderingsbesluit geacht moet worden te zijn genomen met ontstentenis van taalkaders en dus met miskenning van de bestuursaalwet, zodat het betrokken bevorderingsbesluit moet worden vernietigd. De verwerende partij betoogt dat de Raad van State aldus met betrekking tot het bestaan van taalkaders op een bepaalde datum, de toestand in rechte in aanmerking heeft genomen en meent dat dezelfde redenering ook moet gelden voor de bezetting van de taalkaders op een bepaalde datum. Zij stelt dat de terugwerkende kracht van het arrest waarbij benoemingen of bevorderingen worden vernietigd omdat ze niet met de vastgestelde taalkaders verenigbaar zijn, impliceert dat met deze benoemingen of bevorderingen voor de bezetting van de taalkaders geen rekening mag worden gehouden omdat een taalkader enkel correct ingevuld kan zijn door wettig bevorderde of benoemde ambtenaren. De verwerende partij wijst er ook nog op dat ook de rechtsleer een beoordeling van de toestand in rechte lijkt voor te staan en merkt nog op dat indien met de arresten nr. 218.641 inzake Levaux en nr. 218.642 inzake George van 27 maart 2012 geen rekening mag worden gehouden, dit er op neerkomt dat aan bepaalde arresten geen terugwerkende kracht wordt toegekend, terwijl dit voor andere arresten wel het geval is.

Vervolgens vraagt de verwerende partij ook aandacht voor de specifieke omstandigheden waarin de bestreden besluiten van 3 februari 2011 tot stand zijn gekomen. Zij betoogt dat het bestuur, in het kader van het remediëren aan het in arrest nr. 209.274 van 29 november 2010 vastgestelde vormgebrek de bevorderingsprocedure heeft hernomen op het punt waar de onwettigheid is vastgesteld en vervolgens rekening heeft gehouden met de vereisten van de continuïteit van de openbare dienst en met de billijkheid ten aanzien van de eerder bevorderde ambtenaren en dat zij de rechtstoestand van de dienst en van de ambtenaren heeft willen herstellen door aan de betrokken bevorderingen terugwerkende kracht te verlenen. Dit impliceert, aldus de verwerende partij, dat de betrokken ambtenaren in feite vanaf 1 oktober 2004 hun plaats op het taalkader hebben ingenomen en dat, indien alsnog niet de toestand in rechte maar wel de feitelijke toestand op 2 en 3 februari 2011 in aanmerking genomen moet worden,

voor de bezetting van het taalkader rekening gehouden moet worden met de datum van 1 oktober 2004, omdat de Raad van State, naar aanleiding van de eerder vernietigde bevorderingen het taalkader op dat moment reeds aan een beoordeling heeft onderworpen en niet heeft vastgesteld dat op die datum niet aan de vereisten van de bestuurstaalwet was voldaan.

Ten slotte voegt de verwerende partij ook nog een overzicht bij van de feitelijke bezetting van de taalkaders op 2 en 3 februari 2011, waarbij geen rekening werd gehouden met de arresten nr. 218.641 inzake Levaux en nr. 218.642 inzake George van 27 maart 2012.

Beoordeling

21. De krachtens het hiervóór geciteerde artikel 43ter, § 4, eerste lid, van de bestuurstaalwet vastgestelde taalkaders beogen in de centrale diensten van de gecentraliseerde federale overheidsdiensten een evenwichtige verdeling van de betrekkingen tussen ambtenaren van de Nederlandse taalrol en ambtenaren van de Franse taalrol tot stand te brengen per trap van de hiërarchie. Benoemingen die in een welbepaalde trap van de hiërarchie worden verricht, dienen steeds zo dicht mogelijk het in de taalkaders vastgelegde evenwicht te benaderen. Aangezien taalkaders niet meer voorzien in een numerieke verdeling, in absolute cijfers, van de betrekkingen tussen Nederlandstaligen en Franstaligen, maar in een procentuele verdeling daarvan, moet het na te streven evenwicht worden beoordeeld in het licht van de aldus voorgeschreven verhouding.

22. Bij de bevorderingen tot de graad van adviseur diende de verwerende partij de voorgeschreven verhouding tussen de beide taalrollen na te streven.

23. Krachtens het koninklijk besluit van 19 september 2005 ‘tot vaststelling, met het oog op de toepassing van artikel 43ter van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, van de

betrekkingen van de ambtenaren van de centrale diensten van de federale overheidsdiensten, die eenzelfde trap van de hiërarchie vormen', behoren onder meer betrekkingen die overeenstemmen met de functies van de klasse A3, zoals de betrekking van adviseur, tot de tweede trap van de hiërarchie.

Krachtens het koninklijk besluit van 14 juli 2006 behoren in de tweede trap van de hiërarchie 50% van de betrekkingen tot het Franse taalkader en 50% van de betrekkingen tot het Nederlandse taalkader. Bij een benoeming in de tweede trap van de hiërarchie dient de verwerende partij derhalve een gelijke verhouding tussen de beide taalkaders na te streven.

24. Wanneer de Raad van State een overheidsbesluit vernietigt en de overheid vervolgens een nieuw besluit neemt, moet de overheid in principe toepassing maken van het recht dat geldt op het ogenblik van deze nieuwe handeling en rekening houden met de feitelijke omstandigheden zoals deze zich voordoen op het moment dat zij het nieuw besluit neemt. Het vernietigingsarrest brengt de zaken weliswaar opnieuw in de toestand zoals ze vóór het nemen van het vernietigde besluit waren, maar de *ex tunc* werking van een vernietigingsarrest reikt niet zover dat aangenomen moet worden dat de tijd sindsdien is blijven stilstaan. Deze regel geldt zowel wanneer de overheid de keuze heeft om al dan niet opnieuw een besluit te nemen, als wanneer zij ten gevolge van het vernietigingsarrest verplicht is om een nieuw besluit te nemen, evenwel zonder de verplichting om dit nieuwe besluit te nemen met toepassing van het recht zoals het toentertijd gold. De omstandigheid dat de overheid aan haar nieuw besluit terugwerkende kracht verleent, doet aan dit principe geen afbreuk.

Uitzondering op voormeld beginsel is er, wanneer de overheid ter uitvoering van het vernietigingsarrest verplicht is een bepaald besluit te nemen dat zij eerder, in het verleden, had moeten nemen en waaraan zij daarom verplicht terugwerkende kracht moet geven teneinde aan dit besluit dezelfde uitwerking te geven als het zou hebben gehad op het moment dat de overheid het behoorde te nemen. In dat geval moet de overheid de handeling overdoen met toepassing van

het recht zoals het toentertijd gold en met inachtnaam van de feitelijke omstandigheden die in het verleden golden, abstractie makend van alle wijzigingen die zich ondertussen hebben voorgedaan.

25. Nadat de initiële bevorderingsbesluiten tot de graad van adviseur van 27 oktober 2004 door de Raad van State werden vernietigd bij arrest nr. 209.274 van 29 november 2010, was de overheid niet verplicht om de bevorderingen over te doen. Bijgevolg diende zij, na haar keuze om de bevorderingsprocedure te hernemen op het punt waar deze was ontspoord en nieuwe bevorderingsbesluiten te nemen, toepassing te maken van het geldend recht op het moment van deze nieuwe besluiten – 3 februari 2011 – en de feitelijke omstandigheden zoals ze zich op die datum aandienden, in acht te nemen. De omstandigheid dat het bestuur ervoor gekozen heeft om aan de nieuwe bevorderingen terugwerkende kracht te geven, doet hieraan geen afbreuk.

Concreet voor wat het naleven van de bestuursstaalwet betreft, moest de overheid derhalve rekening houden met de bezetting van de taalkaders zoals deze zich op dat moment voor haar aandiende en moest zij er over waken dat, rekening houdend met deze bezetting, haar bevorderingen ingepast konden worden in het door de vastgestelde taalkaders vereiste taalevenwicht.

Het is dan ook ten onrechte dat de verwerende partij verwijst naar de in 2004 bestaande bezetting van de taalkaders.

26. De verwerende partij voert in dit verband aan dat bij de berekening van de taalkaders op 3 februari 2011 rekening gehouden moet worden met “de bezetting in rechte” van de taalkaders, te weten met het gezag van gewijsde *erga omnes* en *ex tunc* van de arresten nr. 218.641 inzake Levaux en nr. 218.642 inzake George van 27 maart 2012, waarbij de bevordering van zeven Nederlandstalige ambtenaren werd vernietigd. Zij stelt dat die zeven vernietigde bevorderingen niet mogen worden meegeteld omdat ingevolge de voormelde arresten de zeven ambtenaren geacht moeten worden nooit tot de tweede taaltrap

van de hiërarchie te hebben behoord. Op basis van deze stelling komt de verwerende partij vervolgens tot het besluit dat vóór de thans bestreden bevorderingen een evenwicht in de bezetting van de taalkaders bestond en dat dit evenwicht ook na de bestreden bevorderingen is blijven bestaan.

27. De omstandigheid dat de bestuursstaalwet nergens uitdrukkelijk zou verwijzen naar een feitelijke bezetting van de taalkaders, belet niet dat aan een dergelijke feitelijke bezetting niet mag worden voorbijgegaan teneinde na te gaan of met de thans bestreden bevorderingsbesluiten het in het koninklijk besluit van 14 juli 2006 – dat ter uitvoering van artikel 43*ter*, § 4, eerste en tweede lid, van de bestuursstaalwet werd genomen – vastgestelde evenwicht al dan niet zoveel mogelijk werd nagestreefd. Er wordt niet ingezien – en de verwerende partij verduidelijkt ook niet – op welke wijze anders de naleving van artikel 43*ter*, § 4, eerste en tweede lid, van de bestuursstaalwet kan worden nagegaan.

28. In de arresten nr. 167.291 van 30 januari 2007 inzake Mayne en nr. 206.440 van 6 juli 2010 inzake Jacob heeft de Raad van State beslist dat de terugwerkende kracht van een arrest waarbij een besluit tot vaststelling van taalkaders werd vernietigd, impliceert dat het bestreden bevorderingsbesluit geacht moet worden te zijn genomen bij ontstentenis van door de bestuursstaalwet voorgeschreven taalkaders en dienvolgens moet worden vernietigd. De verwerende partij is van oordeel dat een soortgelijke redenering als voor de vaststelling van de taalkaders zich ook opdringt voor de samenstelling van de bezetting van de taalkaders en dat de terugwerkende kracht van een arrest waarin de Raad van State bepaalde benoemingen of bevorderingen die de bezetting van een taalkader hebben beïnvloed, heeft vernietigd, impliceert dat met de betrokken benoemingen of bevorderingen geen rekening mag worden gehouden bij de samenstelling van de bezetting van dat taalkader, ook niet op een datum die aan dat vernietigingsarrest voorafgaat.

Er bestaat evenwel een wezenlijk verschil tussen de vaststelling van de taalkaders enerzijds en de bezetting van de vastgestelde taalkaders

anderzijds. Bij de vaststelling van de taalkaders gebeurt een éénmalige verdeling van de betrekkingen tussen Nederlandstalige en Franstalige ambtenaren en nadat die verdeling is geschied kan deze in principe niet meer evolueren en moet bij de feitelijke bezetting van de taalkaders het in de taalkaders vastgestelde evenwicht zoveel mogelijk worden nagestreefd. De bezetting van de vastgestelde taalkaders kan daarentegen wél evolueren – naar aanleiding van feitelijke veranderingen in een taalkader – en is aldus zeer tijdsgebonden. De vergelijking tussen de vaststelling van de taalkaders en de bezetting van de taalkaders gaat dus niet op.

29. De overheid moet bijgevolg op het ogenblik dat een benoeming of bevordering wordt gedaan, rekening houden met de bezetting van de taalkaders zoals deze zich op dat moment aandient en de gegevens in aanmerking nemen waarover zij op dat moment beschikt, abstractie makend van hypothesen over eventuele toekomstige benoemingen of bevorderingen of de toekomstige vernietiging van haar benoemingen of bevorderingen.

30. De verwerende partij moest te dezen bij de bestreden bevorderingen van 3 februari 2011 voor wat betreft het nastreven van de vereiste gelijke verdeling van de betrekkingen op de tweede taaltrap van de hiërarchie tussen de Nederlandstalige en Franstalige ambtenaren derhalve de bezetting van de taalkaders op dat moment in aanmerking nemen en rekening houden met de gegevens waarover zij dan kon beschikken.

Op 3 februari 2011 had de verwerende partij uiteraard nog geen kennis van de arresten nr. 218.641 inzake Levaux en 218.642 inzake George van 27 maart 2012, waarbij de bevordering van zeven Nederlandstalige ambtenaren zou worden vernietigd en zij kon er bij het verlenen van de thans bestreden bevorderingen dan ook geen rekening mee houden voor wat de bezetting van de taalkaders betreft. Zoals zo-even uiteengezet en in lijn met arrest nr. 107.009 van 27 mei 2002 inzake Jassogne vermag de verwerende partij immers niet uit te gaan van veronderstellingen over hoe de bezetting van de taalkaders in de toekomst zou kunnen evolueren door eventuele vernietigingen door de Raad van State van door

haar gedane bevorderingen, zelfs al hebben de vernietigingsarresten terugwerkende kracht. De omstandigheid dat de verwerende partij kennis heeft van een hangend beroep tegen bepaalde van haar bevorderingen doet hier geen afbreuk aan.

In de situatie zoals deze zich op 3 februari 2011 voor de verwerende partij aandienende, waren de zeven ingevolge de arresten nr. 218.641 inzake Levaux en nr. 218.642 inzake George vernietigde bevorderingen nog niet uit de rechtsorde verdwenen, ook al zou dit nadien wel retroactief gebeuren. Dienvolgens diende de verwerende partij op 3 februari 2011 met voornoemde bevorderingen rekening te houden voor de samenstelling van de bezetting van de taalkaders. De zeven bevorderingen moesten dus wel degelijk worden meegeteld bij het nastreven van de vereiste gelijke verhouding tussen het Nederlandse en Franse taalkader op de tweede trap van de hiërarchie.

31. Bij haar schrijven van 31 januari 2013 heeft de verwerende partij het volgende overzicht gevoegd over de feitelijke bezetting van de taalkaders op de tweede taaltrap, waarbij geen rekening werd gehouden met de arresten van 27 maart 2012 nr. 218.641 inzake Levaux en nr. 218.642 inzake George:

Situatie op 02/02/2011:

	[Klasse]	Statutair		Contractueel		Totaal	
		F	N	F	N	F	N
	A5	2	3	0	0	2	3
	A4	18	23	2	1	20	24
	A3	27	30	1	0	28	30
Totaal		47	56	3	1	50	57

Situatie op 03/02/2011:

	Klasse	Statutair		Contractueel		Totaal	
		F	N	F	N	F	N
	A5	2	3	0	0	2	3
	A4	18	23	2	1	20	24
	A3	29	32	1	0	30	32
Totaal		49	58	3	1	52	59

Op grond van deze gegevens moet de Raad van State vaststellen dat er vóór de bestreden bevorderingen een onevenwicht ten nadele van het Franse taalkader bestond, dat na de bestreden besluiten niet is hersteld, maar in stand werd gehouden.

Dit noopt tot het besluit dat artikel 43ter, § 4, van de bestuursstaalwet en de ter uitvoering daarvan bij koninklijk besluit van 14 juli 2006 vastgestelde taalkaders van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking zijn geschonden, in zoverre met de bestreden koninklijke besluiten bevorderingen op het Nederlandse taalkader werden gedaan.

32. Het middel is in zoverre gegrond.

Bijgevolg dienen de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Renata Vandeputte en Luc Timmermans met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Nederlandse taalkader werden bevorderd tot de graad van adviseur, te worden vernietigd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de koninklijke besluiten van 3 februari 2011 waarbij Renata Vandeputte en Luc Timmermans met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 2004 in het Nederlandse taalkader worden bevorderd tot de graad van adviseur.

2. De Raad van State verwerpt de beroepen voor het overige.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde besluiten.

4. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring in de zaken A. 200.118, A. 200.120 en A. 200.121, begroot op 525 euro.

De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 200.119, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 februari 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren